

บทที่ 1

จดหมายชู้สาวกับจดหมายรักแตกต่างกันมากนะ ถึงคนที่เขียนจดหมายชู้
จะยังอ้างว่ารักคุณจริงๆ ก็เถอะ แนนอน เมื่อดูจากการที่ฉันเคยพยายามฆ่า
คนที่ฉันรักคนหนึ่ง ฉันอาจไม่มีสิทธิ์ไปตัดสินใคร

จดหมายของวันนี้ถูกส่งมาได้เวลาเหมาะสม แต่ใช่ว่าฉันจะคาดหวังน้อย
ไปกว่านี้ ฉันอ่านมันลึรอบแล้ว และแม้ฉันกำลังจะสายฉันก็อดอ่านมันเป็นรอบ
ที่หาไม่ได้

ถึงโรสสุดที่รัก

หนึ่งในข้อเสียไม่ก็อย่างของการฟื้นคืนชีพขึ้นมาคือพวกเราไม่จำเป็นต้อง
นอนหลับ พวกเราจึงไม่ฝันอีกต่อไป น่าเสียดายนะ เพราะถ้าผมฝันได้ ผมรู้ว่า
ตัวเองจะฝันถึงคุณ ผมจะฝันถึงกลิ่นกายของคุณและเส้นผมสีเข้มซึ่งอ่อนนุ่ม
ราวกับแพรไหมอยู่ในนิ้วมือของผม ผมจะฝันถึงความนวลเนียนของผิวคุณและ
ความดุคตันของริมฝีปากยามที่พวกเราจูบกัน

เมื่อไม่มีความฝันแล้วผมก็คงต้องพอใจอยู่แค่จินตนาการของตัวเองซึ่งก็
นับว่าดีไม่แพ้กัน ผมนึกภาพสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้อย่างไร้ที่ติ เหมือนในยามที่

Vampire Academy 5

ผมกำจัดชีวิตของคุณไปจากโลกนี้ ผมเสียใจที่จะต้องทำอย่างนั้น แต่คุณทำให้ผมหมดทางเลือก คุณปฏิเสธที่จะมาร่วมชีวิตและมีรักนิรันดร์ด้วยกันกับผม ผมจึงทำอะไรไม่ได้เพราะผมไม่มีทางเลือกอื่น และผมจะยอมให้คนที่อันตรายอย่างคุณมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ นอกจากนี้ถึงผมจะฝืนบังคับให้คุณตื่นขึ้นมา คุณก็ได้สร้างศัตรูเอาไว้มากมายในหมู่สไตรกอย พวกเขาคนใดคนหนึ่งจะฆ่าคุณทิ้ง ถ้าคุณจะต้องตายก็ขอให้ตายด้วยมือของผม ไม่ใช่คนอื่น

ยังไงก็ตามผมขออวยพรให้คุณในวันนี้สำหรับการทดสอบ แต่ไม่ว่าคุณจะต้องพึ่งพาโชคอะไร ถ้าพวกเขาบังคับให้คุณต้องเข้าทดสอบจริงๆ ก็คงเป็นการทำให้ทุกคนเสียเวลาเปล่า คุณเก่งที่สุดแล้วในกลุ่มนั้น พอถึงค่าวันนี้คุณก็จะได้รับรอยสักสัญญา นั่นหมายความว่า คุณจะยิ่งเก่งกาจขึ้นไปอีกเมื่อพวกเราเจอกันอีกครั้ง นั่นจะทำให้ผมสนุกมากแน่ๆ

และพวกเราจะพบกันอีก เมื่อจบการศึกษาแล้วคุณจะออกจากโรงเรียน และเมื่อคุณก้าวออกจากเขตอาคม ผมจะไปหาคุณ ไม่มีที่ไหนในโลกที่คุณจะหลบซ่อนจากผมได้ ผมเฝ้ามองคุณอยู่

ด้วยรัก

ดิมิทรี

แม้เขาจะ 'อวยพรให้ฉันอย่างอบอุ่น' แต่ฉันก็ไม่รู้สึกว่าจะจดหมายฉบับนี้สร้างแรงบันดาลใจเลยสักนิดเมื่อฉันโยนมันลงบนเตียงและออกจากห้องไปด้วยความมึนงง ฉันพยายามไม่ให้คำพูดของเขามากวนใจฉัน ถึงมันจะเป็นไปได้ยากที่จะไม่รู้สึกขนลุกกับอะไรแบบนี้ ไม่มีที่ไหนในโลกที่คุณจะหลบซ่อนจากผมได้

ฉันไม่สงสัยเลยแม้แต่น้อย ฉันรู้ว่าดิมิทรีมีสายลับ ตั้งแต่อดีตครูซึ่งกลายเป็นคนรักของฉันถูกทำให้กลายเป็นผีดิบแวมไพร์จอมชั่วร้าย เขาก็กลายเป็นผู้นำในหมู่พวกนั้น จะว่าไปก็ฉันนั่นแหละที่เร่งให้เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อฉันสั่งทหารบอสคนก่อนของเขา ฉันเดาว่าสายลับหลายคนเป็นมนุษย์ซึ่งคอยสอดส่องว่าฉัน

จะก้าวพ้นเขตโรงเรียนเมื่อไร ไม่มีสไตรกอยหน้าไหนเผ่ายามได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง แต่มนุษย์ทำได้ และฉันก็เพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้ว่ามีมนุษย์จำนวนมากเต็มใจรับใช้ สไตรกอยเพื่อแลกเปลี่ยนกับคำสัญญาที่จะได้รับโอกาสเดียวกันในสักวันหนึ่ง มนุษย์เหล่านั้นคิดว่าชีวิตอมตะมีค่ามากพอที่จะทำลายวิญญาณของตัวเองและ เช่นฆ่าผู้อื่นเพื่ออยู่รอด พวกเขาทำให้ฉันคลั่งได้

แต่มนุษย์ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้ย่างก้าวของฉันช้าลงขณะกำลังเดินไปบน สนามหญ้าซึ่งกลายเป็นสีเขียวสดเพราะสัมผัสจากฤดูร้อน ดิมทรีต่างหากล่ะ เป็น ดิมทรีเสมอ ดิมทรี ชายที่ฉันรัก ดิมทรี สไตรกอยที่ฉันอยากช่วยเหลือ ดิมทรี ปีศาจร้ายที่ฉันคงจะต้องฆ่าให้สำเร็จ ความรักที่พวกเราມีต่อกันแผดเผาอยู่ ภายในใจของฉันตลอดเวลา ไม่ว่าฉันจะบอกตัวเองบ่อยครั้งแค่ไหนว่าให้ดำเนิน ชีวิตต่อไปได้แล้ว ไม่ว่าคนทั้งโลกจะคิดว่าฉันก้าวต่อไปได้แล้ว แต่เขายังอยู่กับ ฉันเสมอ อยู่ในใจฉันเสมอ และมักทำให้ฉันตั้งคำถามกับตัวเอง

"ทำหน้าที่อย่างกับจะไปรบกับกองทัพอย่างนั้นแหละ"

ฉันตื่นจากภวังค์ความคิดอันมืดมน ฉันมัวแต่คิดเรื่องดิมทรีกับจดหมาย ของเขาจนเดินตัดสนามหญ้าโรงเรียนอย่างใจลอย แล้วก็ไม่ได้สังเกตเห็นว่าลิซซา เพื่อนรักของฉันเข้ามาเดินตีคู่ เธอกำลังยิ้มแฉ่งฉัน นับว่าเป็นไปได้ยากมากที่ เธอจะเข้าถึงตัวฉันได้โดยที่ฉันไม่รู้ล่วงหน้า เพราะพวกเรามีสายสัมพันธ์ทางจิต ซึ่งทำให้ฉันรู้ถึงตัวตนและความรู้สึกของเธอตลอดเวลา นี่ฉันต้องเหม่อขนาดหนัก เลยถึงได้ไม่สังเกตเห็นเธอแบบนี้ และถ้าจะมีอะไรดึงดูดความสนใจฉันได้ขนาดนั้น ก็ต้องเป็นคนที่อยู่ข้างฉันนั่นแหละ

ฉันพยายามยิ้มให้ดูน่าเชื่อถือที่สุด เธอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับดิมทรีและรู้ว่าขณะนี้ เขากำลังรอฆ่าฉันหลังจากที่ฉันพยายามจะฆ่าเขาแต่ล้มเหลว ยังไงก็ตามจดหมาย ที่ฉันได้รับจากเขาทุกสัปดาห์ทำให้เธอเป็นห่วง และชีวิตเธอก็วุ่นวายมากพออยู่ แล้วโดยไม่มีแฟนคลับผีดิบของฉันอยู่ในรายการ

"จะว่าไปฉันก็เหมือนเผชิญหน้ากับกองทัพจริงๆ นั่นแหละ"

ฉันบอกเธอ นี่เป็นช่วงหัวค่ำแต่พระอาทิตย์ยังคงลอยอยู่บนท้องฟ้าของ

Vampire Academy 5

รัฐมอนแทนาในช่วงปลายฤดูร้อน ส่องแสงสีทองลงมาบนร่างขณะที่พวกเรากำลังเดินกัน ฉันชอบมากเลย แต่สำหรับโมรอยซึ่งเป็นแวมไพร์ผู้รักความสงบอย่างลิซซา แสงอาทิตย์ทำให้เธออ่อนแรงและไม่สบายตัว

เธอหัวเราะพร้อมกับสะบัดผมสีบลอนด์อ่อนข้ามไหล่ข้างหนึ่ง แสงอาทิตย์ส่องไปหน้าขาวิชิตจนคุณสว่างเรือเรื่องราวกับนางฟ้า

"ก็คงอย่างนั้น แต่ฉันไม่คิดว่าเธอจะกังวลอะไรขนาดนี้"

ฉันเข้าใจเหตุผลของเธอ แม้แต่ติมิทรียังบอกเลยว่านี่เป็นการเสียเวลาเปล่า เพราะยังไปฉันก็ไปตามหาเขาถึงรัสเซียและเผชิญหน้ากับสไตรกอยของจริง แกรมยังฆ่าพวกมันเป็นเบ็ดด้วยมือฉันเองด้วยซ้ำ ฉันอาจไม่ควรกลัวการทดสอบที่กำลังจะเกิดขึ้นจริงๆ ก็ได้ แต่จู่ๆ ความเอิกเกริกและความคาดหวังก็ทำให้ฉันกังวลขึ้นมา หัวใจของฉันเต้นถี่เร็ว ถ้าเกิดว่าฉันสอบไม่ผ่านล่ะ ถ้าเกิดว่าฉันไม่เก่งจริงอย่างที่ฉันคิดล่ะ เหล่าองค์กรที่จะทำลายฉันข้างนอกอาจไม่ใช่สไตรกอยจริงๆ แต่พวกเขาก็มีทักษะและต่อสู้มานานกว่าฉัน ความโง่ท้ออาจทำให้ฉันเดือดร้อนได้ และถ้าฉันสอบตก มันก็จะเกิดขึ้นต่อหน้าผู้คนทั้งหมดที่เป็นห่วงเป็นใยฉัน ผู้คนทั้งหมดที่ศรัทธาในตัวฉัน

มีอีกอย่างที่ทำให้ฉันหวั่นวิตก

"ฉันกังวลว่าเกรตพวกนี้จะกระทบต่ออนาคตของฉันนะ"

ฉันกล่าว นั่นเป็นความจริง การทดสอบครั้งนี้ก็คือการสอบปลายภาคสำหรับองค์กรฝึกหัดอย่างฉัน พวกเขารับรองว่าฉันจะเรียนจบจากโรงเรียนเซนต์ลาติเมียร์และได้ทำงานกับพวกองค์กรจริงๆ ซึ่งคอยปกป้องโมรอยจากพวกสไตรกอย การทดสอบนี่จะเป็นการตัดสินชะตาว่าองค์กรแต่ละคนจะได้รับมอบหมายให้ดูแลโมรอยคนไหน

ฉันสัมผัสได้ถึงความเห็นอกเห็นใจจากลิซซาผ่านพันธะผูกพันของพวกเรา รวมทั้งความเป็นห่วงเป็นใยของเธอด้วย

"อัลเบอร์ทาคิดว่าพวกเรามีโอกาสที่จะได้อยู่ด้วยกันสูงมากนะ เธอยังจะได้เป็นองค์กรของฉันอยู่"

ฉันทำหน้ามู๋

"ฉันคิดว่าอัลเบอร์ทาพูดอย่างนั้นก็เพราะหล่อนอยากดึงฉันไว้ที่โรงเรียนนี้ต่างหาก"

ฉันลาออกจากโรงเรียนเพื่อตามล่าติมทรีเมื่อไม่กี่เดือนก่อน จากนั้นฉันก็กลับมาที่โรงเรียนอีกครั้ง นั่นจะดูไม่ดีในประวัติการศึกษาของฉันสักเท่าไร แถมนั้นยังมีความจริงเล็กๆ ที่ว่าราชีนีโมรอยทาเทียนาเกลียดฉันเข้าไส้และอาจพยายามแทรกแซงการมอบหมายงานของฉัน แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

"ฉันคิดว่าอัลเบอร์ทารู้ว่าหนทางเดียวที่พวกเขาจะยอมให้ฉันปกป้องเธอก็คือถ้าฉันเป็นองค์กรักษณที่สุดท้ายที่เหลืออยู่ในโลกนี้ และถึงอย่างนั้นฉันก็ยังแทบไม่มีโอกาสอยู่ดี"

ข้างหน้าพวกเราเสียงฝูงชนดังกระหึ่มขึ้นมา สนามกีฬาแห่งหนึ่งของโรงเรียนถูกแปลงโฉมให้กลายเป็นสังเวียนที่เหมือนในยุคนักรบแกลดีเอเตอร์แห่งโรม มีการสร้างอัฒจันทร์ขึ้นมา เปลี่ยนที่นั่งไม้หน้าตาบ้านๆ ให้กลายเป็นม้านั่งปูเบาะดูหรูหราและมีกระโຈມบังแดดให้พวกโมรอย ธงจำนวนมากปักอยู่รอบสนาม พวกมันมีสีลึกลับสดใสจนมองเห็นเด่นชัดจากตรงนี้ขณะโบกสะบัดอยู่ในสายลม ฉันยังมองไม่เห็นกระโຈມใหญ่ แต่ฉันรู้ว่ามันจะต้องตั้งอยู่ใกล้ๆ กับปากทางเข้าสนามเพื่อให้พวกองค์กรักษณฝึกหัดนั่งรอดด้วยความกระวนกระวาย ส่วนตัวสนามนั้นจะเต็มไปด้วยอุปสรรคสำหรับการทดสอบสุดอันตราย และฟังจากเสียงเชียร์ที่ตั้งสนั่นหวั่นไหว มีผู้คนจำนวนมากกำลังนั่งชมงานนี้อยู่ภายในนั้น

"ฉันจะไม่เลิกหวังหรอก" ลิซซ่าบอก ฉันรู้ผ่านพื้นระฆังพิณของพวกเราว่าเธอหมายความว่านั่นจริงๆ นี่เป็นข้อดีหนึ่งในหลายข้อของเธอ ศรัทธาที่แน่วแน่และการมองโลกในแง่ดีซึ่งสามารถเอาชนะการทดสอบที่เลวร้ายที่สุดได้ และมันก็ต่างจากการมองโลกในแง่ร้ายในช่วงนี้ของฉันอย่างสิ้นเชิง "และฉันมีบางสิ่งที้อาจจะช่วยเธอได้ในวันนี้"

เธอหยุดเดินพลางล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยีน จากนั้นหยิบแหวนเงินวงน้อยซึ่งมีพลอยเล็กๆ หน้าตาเหมือนเพริคอตประดับอยู่กระจัดกระจาย ฉัน

ไม่ต้องใช้พันธะผูกพันก็เข้าใจว่าเธอกำลังยื่นอะไรมาให้

"โอ ลิซ...ไม่รู้สิ ฉันไม่อยากจะ...เอ่อ...เอาเปรียบคนอื่น"

ลิซขำกลอกตา

"นั่นไม่ใช่ปัญหาหรอก และเธอก็รู้ว่าแหวนวงนี้ใช้ได้ ฉันสาบาน"

แหวนที่เธอเสนอให้ฉันคือเครื่องรางซึ่งซึมซาบไปด้วยเวทมนตร์หายากที่เธอปลุกเสกขึ้น โมรอยทุกคนสามารถควบคุมธาตุหนึ่งในห้าอย่างนี้ได้ ดิน น้ำ ลม ไฟ หรือจิตวิญญาณ ธาตุจิตวิญญาณหายากมากที่สุด หายากเสียจนมันถูก ลืมเลือนไปหลายศตวรรษที่ผ่านมา แต่แล้วลิซชาก็กับคนอื่นอีกไม่กี่คนก็ปรากฏ ขึ้นพร้อมพลังนี้ มันไม่เหมือนธาตุอื่นซึ่งมีลักษณะทางกายภาพมากกว่า ธาตุ จิตวิญญาณนั้นผูกพันกับจิตใจและปรากฏการณ์ทางพลังจิตสารพัดรูปแบบ ยัง ไม่มีใครเข้าใจมันอย่างถ่องแท้

การสร้างเครื่องรางด้วยธาตุจิตวิญญาณเป็นสิ่งที่ลิซซาเพิ่งเริ่มทดลองทำ และเธอก็ไม่ค่อยจะเก่งสักเท่าไร ความสามารถทางจิตวิญญาณที่ดีที่สุดของเธอก็คือการเยียวยารักษา เธอจึงฝึกปลุกเสกเครื่องรางเพื่อการรักษาอยู่เรื่อยๆ ครั้งล่าสุดเป็นกำไลข้อมือที่ทำให้แขนของฉันไหม้

"มันใช้ได้แน่นอน แค่นิดหน่อย แต่มันจะช่วยกันความค้ำมิดไปจากตัวเธอระหว่างการทดสอบ"

เธอพูดอย่างอารมณ์ดี แต่เราทั้งคู่ต่างก็รู้ถึงความจริงจังของคำพูดนั้น ข้อดีทั้งหลายของธาตุจิตวิญญาณมาพร้อมกับข้อเสียซึ่งก็คือความมืดที่แสดงออกมาเป็นความโกรธและความสับสน และในที่สุดก็จะนำไปสู่จิตวิปลาส ความมืดที่บางครั้งก็แทรกซึมมาถึงฉันผ่านพันธะผูกพันของพวกเรา ลิซชาก็กับฉันรับรู้มาว่าเครื่องรางกับการเยียวยาของเธอสามารถทำให้พวกเราต่อสู้กับมันได้ แต่นั่นเป็นสิ่งที่พวกเรายังไม่สำเร็จ

ฉันยิ้มให้เธอบางๆ เพราะรู้สึกตื้นตันที่เธอเป็นห่วงและรับแหวนวงนั้นมา มันไม่ได้ลวกมือฉันซึ่งฉันถือว่าเป็นสัญญาณที่ดี แหวนวงเล็กนิดเดียวและสวมได้แค่นิ้วก้อยเท่านั้น พอสวมเข้าไปแล้วก็ไม่รู้สึกอะไรเลย บางครั้งเครื่องราง

สำหรับการเหยียวยาก็เป็นแบบนี้แหละ หรือมันอาจหมายความว่าแหวนวงนี้ไม่ได้ผลแม้แต่บ่อย แต่จะเป็นแบบไหนไม่สำคัญ แต่ไม่เป็นอันตรายก็ดีแล้ว

"ขอบใจจะ"

ฉันกล่าว แล้วก็รู้สึกขึ้นมาทันทีว่าเธอกำลังปลื้มปิติ และพวกเราก็กินกันต่อ ฉันยื่นมือออกไปข้างหน้าพลาซิ่นชมพูประกายแวววาวของพลอยสีเขียวปกติแล้วเครื่องประดับไม่เหมาะกับการทดสอบที่ฉันกำลังจะเผชิญ แต่ฉันจะสวมถุงมือคลุมมันไว้

"ไม่อยากเชื่อว่าหลังจากนี้พวกเราจะจบจากที่นี่และออกไปสู่โลกภายนอก"

ฉันร่ำพังกออกมาดั่งๆ โดยไม่ทันพิจารณาคำพูดของตัวเอง

ข้างๆ ฉัน ลิซซ่าตัวแข็ง ฉันเสียใจขึ้นมาทันทีที่พูดออกไป

'ออกไปสู่โลกภายนอก' หมายความว่าลิซซ่าจะต้องทำตามสัญญาที่ให้ไว้อย่างไม่เต็มใจเมื่อสองเดือนก่อนว่าเธอจะช่วยเหลือฉัน

ระหว่างที่อยู่ในไซบีเรียฉันรู้ว่าอาจมีวิธีการขาคิมทรีให้กลับมาเป็นแคมเพียร์เหมือนฉันอีกครั้ง มันอาจเป็นไปได้ยากหรืออาจเป็นแค่เรื่องเล่า และดูจากการที่เขาหมกมุ่นกับการฆ่าฉันแบบนี้ฉันก็อาจไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากฆ่าเขาถ้าจะต้องเลือกระหว่างเขากับฉัน แต่ถ้ามีหนทางที่ฉันสามารถช่วยเขาได้ก่อนเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นฉันก็ต้องหาให้เจอ

แย่หน่อย เบาะแสเดียวที่จะทำให้สิ่งมหัศจรรย์นี้เป็นจริงขึ้นมาได้คืออาชญากรคนหนึ่ง เขาไม่ได้เป็นแค่อาชญากรทั่วไปแต่เป็นวิศวกร แคชคอฟ โมรอยราชนิกุลผู้เคยทรمانลิซซ่าและทำเรื่องเลวร้ายสารพัดอย่างจนชีวิตของพวกเขาเหมือนตกรอก แต่ฟ้ายังมีตาเพราะตอนนี้วิศวกรติดอยู่ในคุกซึ่งทำให้เรื่องซับซ้อนยิ่งขึ้นไปอีก พวกเรารู้มาว่าตราบใดที่เขาต้องมีชีวิตอยู่หลังลูกกรงเขาก็ไม่มีเหตุผลจะต้องบอกสิ่งที่เขารู้เกี่ยวกับน้องชายต่างมารดา ผู้เป็นบุคคลเดียวที่อ้างว่าเคยช่วยสไตรกอยเอาไว้ได้ ฉันตัดสินใจ...อาจจะอย่างไร้เหตุผล...ว่าวิศวกรอาจจะให้ข้อมูลแก่พวกเรา ถ้าพวกเราเสนอสิ่งหนึ่งที่ไม่มีการเสนอให้เขาได้ นั่นคืออิสรภาพ

Vampire Academy 5

นี่ไม่ใช่ความคิดที่ฉลาดนักด้วยหลายๆ เหตุผล ข้อแรกเลย ฉันไม่รู้ว่ามีมันจะสำเร็จไหม นี่เป็นเรื่องค่อนข้างใหญ่ทีเดียว ข้อสอง ฉันไม่รู้ว่าจะแหกคุกยังไงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคุณที่ซึ่งเขาอยู่ที่ไหน และข้อสุดท้าย พวกเขาอาจกำลังจะปล่อยศัตรูตัวฉกาจของพวกเขาออกมา เรื่องนี้น่าปวดใจพอแล้วสำหรับฉัน ไม่ต้องพูดถึงลิซซา

แต่แม้ความคิดนี้จะทำให้เธอหนักใจสักแค่ไหน และเชื่อฉันเถอะ ลิซซา รู้สึกแย่มากจริงๆ เธอก็สาบานอย่างหนักแน่นว่าจะช่วยฉัน ฉันเคยเสนอให้เธอลืมเรื่องนี้เป็นลิซซา ครั้งตลอดสองเดือนที่ผ่านมา แต่เธอยังยืนยันตามเดิม จะว่าไปแล้วในเมื่อพวกเราไม่มีทางเลือกว่าคุณอยู่ที่ไหนด้วยซ้ำ ทำายที่สุดแล้วคำสัญญาของเธออาจไม่สำคัญก็ได้

ฉันพยายามทำลายความเงิบที่น่าอึดอัดระหว่างพวกเราด้วยการอธิบายว่าความจริงแล้วฉันหมายถึงพวกเราจะสามารถฉลองวันเกิดของเธออย่างมีสไตล์ได้ในสัปดาห์หน้า แต่ความพยายามของฉันถูกสแตนขัดจังหวะ เขาคือครูคนหนึ่งการสอนฉันมานานมาก

"แฮทธาเวย์!" เขาตะโกนมาจากทิศเดียวกับสนาม "ช่างมีน้ำใจอะไรอย่างนี้ที่มาร่วมงานเรา เข้าไปที่นั่นเดี๋ยวนี้"

ความคิดเรื่องวิศวกรหายไปจากสมองของลิซซาทันที แล้วเธอก็กอดฉันเร็ว

"โชคดีนะจ๊ะ" เธอกระซิบ "แต่อย่างเธอไม่ต้องใช้โชคหรอก"

สีหน้าของสแตนบอกว่าการบอกเลิกกันลึบวินาทีของพวกเราเป็นเวลาที่นานเกินไป ฉันยิ้มขอบคุณลิซซา จากนั้นเธอก็มุ่งหน้าไปหาเพื่อนๆ ที่อัฒจันทร์ในขณะที่ฉันรีบวิ่งตามสแตนไป

"โชคดีนะที่คุณไม่ใช่คนแรกๆ" เขาคำราม "ผู้คนที่กำลังพนันกันว่าคุณจะโผล่หน้ามาหรือเปล่า"

"จริงหรือคะ" ฉันถามอย่างร่าเริง "พวกเขาวางเงินข้างไหนกันล่ะ ฉันยังเปลี่ยนใจวางเงินเดิมพันของตัวเองบ้างได้นี่ จะได้หาเงินเข้ากระเป๋าสักหน่อย"

เขาหรีตาเตือนฉันอย่างไม่ต้องใช้คำพูดขณะที่พวกเราเดินเข้าไปยัง

พื้นที่รอกซึ่งอยู่ติดกับสนามและอยู่ตรงข้ามกับอิตาลีฉันท์ ฉันรู้สึกทั้งในทุกข์ ปีว่า พวกเขาลงทุนลงแรงกับการทดสอบนี้แค่นั้น และตอนนี้ฉันก็ไม่ได้รู้สึกประทับใจ น้อยลงเมื่อได้เห็นมันใกล้ๆ

กระโจมที่พวกองค์กรฝึกหัดกำลังรอกอยู่ด้านในถูกสร้างขึ้นมาจากไม้และมีหลังคา โครงสร้างนี้ดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของสนามมาแต่ไหนแต่ไร ทั้งที่ความจริงแล้วมันถูกสร้างขึ้นอย่างรวดเร็วและจะถูกรื้อถอนอย่างรวดเร็วไม่แพ้กัน เมื่อการทดสอบเสร็จสิ้นลง ประตูทางเข้ากว้างขนาดสามคนทำให้พอจะมองออกไปเห็นสนามได้บ้าง และตอนนี้เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งของฉันกำลังรอกเรียกชื่ออย่างกระสับกระส่าย อุปสรรคสารพัดรูปแบบถูกจัดวางขึ้นที่นั่น ด้านต่างๆ สำหรับทดสอบการทรงตัวและความคล่องแคล่วในระหว่างที่ยังต้องต่อสู้และหลบหลีกพวกองค์กรฝึกหัดผู้ใหญ่ที่คอยซุ่มซ่อนอยู่ตามสิ่งของและชอกหลืบ กำแพงไม้จำนวนมากถูกสร้างขึ้นที่ปลายฝั่งหนึ่งของสนามให้กลายเป็นเขาวงกตมืดๆ น่าสับสน แล้วก็ยังมีส่วนไม้โยกเยกแขวนอยู่ตามพื้นที่อื่นซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อทดสอบว่าพวกเราจะต่อสู้ภายใต้สภาพการณ์ที่ยากลำบากได้ดีแค่ไหน

องค์กรฝึกหัดจำนวนหนึ่งไปยืนนอกกันอยู่ตรงประตูเพราะหวังว่าจะได้เปรียบจากการเฝ้าดูพวกที่เข้าไปก่อน แต่ไม่ใช่ฉัน ฉันจะเข้าไปโดยไม่รู้อะไรเลย ฉันพอใจที่จะเผชิญหน้ากับอะไรก็ตามที่พวกเขาจัดให้ การศึกษาเส้นทางการทดสอบในตอนนี้นั้นจะทำให้ฉันคิดเยอะและตื่นตระหนก สิ่งเดียวที่ฉันต้องทำก็คือสงบใจ

ดังนั้นฉันจึงยืนพิงผนังและเฝ้ามองพวกคนที่อยู่รอบตัว ดูเหมือนว่าฉันจะโผล่มาเป็นคนสุดท้ายจริงๆ เสียด้วย ฉันสงสัยว่าพวกคนดูจะเสียเงินพนันเรื่องฉันจริงไหม เพื่อนร่วมชั้นของฉันบางคนจับกลุ่มกระซิบคุยกัน บางคนก็ยึดเส้นยึดสายและอบอุ่นร่างกาย ส่วนคนอื่นยืนกับครูฝึกของพวกเขา พวกครูฝึกพูดสั่งสอนลูกศิษย์ของตน ให้คำแนะนำในนาทีสุดท้าย ฉันได้ยินคำว่า *มีสมาธิ* และ *ใจเย็น* แวะมาเรื่อยๆ

พอเห็นครูฝึกเหล่านี้ฉันก็ปวดใจขึ้นมา เมื่อไม่นานมานี้ที่คือภาพที่ฉันจินตนาการเอาไว้ ฉันจินตนาการว่าดิฉันกับฉันจะยืนอยู่ด้วยกัน เขาจะบอก

Vampire Academy 5

ให้ฉันจริงจังกับการทดสอบและอย่าเสียสมาธิเมื่อฉันออกไปที่สนาม อัลเบอร์ทาช่วยสอนฉันมากพอสมควรตั้งแต่ที่ฉันกลับมาจากรัสเซีย แต่ในฐานะหัวหน้า เธอจึงต้องออกไปที่สนามในตอนนี้อยู่กับหน้าที่ความรับผิดชอบสารพัดอย่าง เธอไม่มีเวลาเข้ามาในนี้เพื่อจับมือฉัน เพื่อนๆ ที่อาจพอให้ความอุ่นใจอย่างเอ็ดดี้ เมเรดิธ และคนอื่นๆ ก็มัวแต่กังวลอยู่กับตัวเอง ฉันจึงอยู่คนเดียว

เมื่อไม่มีเธอ ดิมิทรี หรือใครก็ตาม ฉันก็รู้สึกเหงาขึ้นมาจับใจ นี่ไม่ถูกต้อง ฉันไม่ควรต้องรู้สึกโดดเดี่ยว ดิมิทรีควรจะอยู่ที่นี้กับฉัน มันควรจะเป็นเช่นนั้น ฉันหลับตาลงและปล่อยให้ตัวเองคิดว่าเขาอยู่ที่นี้ด้วย อยู่ห่างออกไปแค่ไม่กี่นิ้ว ขณะที่พวกเราพูดคุยกัน

'ไม่ต้องห่วงหรอกน่า สหาย ให้ปิดตาสอบก็ยังได้ จะว่าไปฉันปิดตาจริง ๆ เลยดีกว่า คุณมีอะไรให้ฉันใช้ปิดตาไหมคะ ถ้าคุณใจดีกับฉัน ฉันอาจยอมให้คุณปิดตาให้ฉันนะ'

ในเมื่อภาพฝันนี้จะเกิดขึ้นหลังจากที่พวกเราได้หลับนอนกันแล้ว มันก็มีความเป็นไปได้สูงมากว่าเขาจะช่วยฉันถอดผ้าผูกตานั้นออกในภายหลัง...รวมทั้งสิ่งอื่นด้วย

ฉันเห็นภาพเขาส่ายหน้าด้วยความระอ้าใจอย่างแจ่มชัด

'ไรส สาบานได้ บางครั้งผมก็รู้สึกว่าแต่ละวันกับคุณคือการทดสอบส่วนตัวของผม'

แต่ฉันรู้ว่าเขาจะยิ้มอยู่ดี สีหน้าภูมิใจและให้กำลังใจของเขาขณะที่ฉันมุ่งหน้าไปยังสนามคือทั้งหมดที่ฉันต้องการเพื่อให้ผ่านการทดสอบนี้ไปได้...

"กำลังทำสมาธิอยู่หรือ"

ฉันลืมตาขึ้นด้วยความตกใจกับเสียงที่ได้ยิน

"แม่เธอ มาทำอะไรที่นี่คะ"

แม่ของฉัน จานีน แฮทธาเวย์ยืนอยู่ตรงหน้า เธอเตี้ยกว่าฉันไม่กี่นิ้วแต่มีหัวใจของนักสู้ที่ตัวใหญ่กว่าฉันสักสองเท่า แววดาคุดันบนใบหน้าสีแทนห้ำหาย ใครก็ตามให้เข้ามาสู้กับเธอ เธอแค่นยิ้มให้ฉันและวางมือข้างหนึ่งที่สะโพกตัวเอง

"คิดจริงๆ หรือว่าแม่จะไม่มาดูแลลูกนะ"

"ไม่รู้สิคะ"

ฉันยอมรับพลังรู้สึกผิดขึ้นมาที่กลางแคลงใจเธอ เธอกับฉันไม่ค่อยได้ติดต่อกันสักเท่าไรตลอดหลายปีที่ผ่านมา และเหตุการณ์เมื่อไม่นานมานี้ซึ่งส่วนใหญ่ก็แย่ๆ ทั้งนั้นได้ทำให้พวกเราเริ่มสานความสัมพันธ์กันใหม่ ส่วนใหญ่แล้วฉันก็ยังไม่รู้ว่าจะรู้สึกยังไงกับเธอดี ฉันเปลี่ยนจากเด็กน้อยผู้โหยหาแม่ที่หายไปมาเป็นเด็กสาววัยรุ่นที่คับแค้นใจเพราะถูกทอดทิ้ง ฉันไม่แน่ใจด้วยว่าฉันให้อภัยเธอแล้วหรือยังที่เธอ 'บังเอิญ' ต่อยฉันในการต่อสู้จำลอง

"หนูนึกว่าแม่มีแบบว่าฐานะสำคัญกว่านี้จะต้องทำ"

"แม่ไม่มีทางเลือกโอกาสนี้อย่างเด็ดขาด" เธอเอียงศีรษะไปทางอัมพจันทร์ซึ่งทำให้ลอนผมสีแดงแกว่งไปมา "พ่อของลูกก็เหมือนกัน"

"อะไรนะคะ"

ฉันรีบเดินไปทางกรอบประตูและมองออกไปยังสนาม แม้จะเห็นอัมพจันทร์ไม่ถนัดนักเพราะมีสิ่งกีดขวางมากมายอยู่ในสนามแต่ฉันก็เห็นชัดมากพอ เขาอยู่นั่นไง เอบบี้ มาซัวร์ดูโดดเด่นด้วยเคราสีดำรวมทั้งผ้าพันคอสีเขียวมรกตที่ผูกไว้เหนือเสื้อเชิ้ตหูกของเข ฉันมองเห็นประกายแวววาวของห่วงทองของเขาด้วยซ้ำ เขาต้องแทบละลายท่ามกลางความร้อนขนาดนั้นแน่ แต่ฉันเดาว่าแค่เหงื่อออกนิดหน่อยคงทำให้เขาแต่งตัวน้อยกว่านี้ไม่ได้

ถ้าความสัมพันธ์กับแม่ของฉันไม่ค่อยชัดเจน ความสัมพันธ์กับพ่อยิ่งเรียกว่าไม่มีเลย ฉันเพิ่งเจอเขาเมื่อเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา แม้แต่ตอนนั้นฉันก็ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นลูกของเขากันกระทั่งฉันกลับมาที่นี่ แคมเพียร์ทุกคนมีพ่อหรือแม่เป็นโมรอย และเขาก็เป็นพ่อของฉัน ฉันยังไม่แน่ใจว่าฉันรู้สึกยังไงกับเขา ประวัติของเขาส่วนใหญ่ยังคงเป็นเรื่องลึกลับ แต่มีข่าวลือมากมายว่าเขาเกี่ยวข้องกับธุรกิจผิดกฎหมาย แดมผู้คนยังทำท่าเหมือนเขาเป็นอันธพาล ถึงฉันจะได้เห็นหลักฐานในเรื่องนี้เพียงน้อยนิด ฉันก็ไม่คิดว่าน่าแปลกใจเท่าไร ที่รัสเซีย ผู้คนเรียกเขาว่าซเมย์หรือสทรพิชด้วยซ้ำ

ขณะที่ฉันมองเขาด้วยความตะลึง แม็กก็เดินเข้ามายืนข้างๆ

"เขาจะต้องดีใจแน่ที่ลูกมาทันเวลา" เธอกล่าว "เขาเป็นเจ้าของมือใหญ่เต็มพิน
ว่าลูกจะมาสอบใหม่ และตัวเขาเองก็เต็มพินข้างลูกนะ ถ้านั่นจะทำให้ลูกรู้สึกดีขึ้น"
ฉันครางในลำคอ

"แหงล่ะ แน่นอนว่าเขาต้องเป็นตัวการใหญ่อยู่เบื้องหลังการพินนี้ หนู
น่าจะรู้ทันทีที่..." ฉันอ้าปากค้าง "นั่นเขากำลังคุยอยู่กับเอเดรียนหรือเปล่าคะ"

ใช่เลย ที่นั่งอยู่ข้างเบมพ์คือเอเดรียน อิวาซคอฟ แฟนหมาดๆ ของฉัน
เอง เอเดรียนเป็นโมรอรราชชนิกุลและเป็นผู้ใช้ธาตุจิตวิญญาณเหมือนลิซซา เขา
คลั่งฉันมาก (หรืออันที่จริงเขาก็แค่บ้าเฉยๆ) ตั้งแต่ที่พวกเราเจอกันครั้งแรก
แต่ตอนนั้นฉันมองแค่คิมิรีเพียงคนเดียว หลังจากความล้มเหลวที่รัสเซีย ฉัน
ก็หวนกลับมาที่นี้และรับปากว่าจะให้โอกาสเอเดรียนสักครั้ง แล้วฉันก็ต้อง
แปลกใจที่พบว่าอะไร ระหว่างพวกเรานั้น... ตีจนเหลือเชื่อ ยอดเยี่ยมเสียด้วยซ้ำ
เขาเขียนข้อเสนอมาให้ฉันโดยบอกว่าทำไมการตัดสินใจคบกับเขาถึงเป็นเรื่องดี
มันรวมถึงเรื่องต่างๆ อย่างเช่น 'ผมจะเลิกบุหรี่ปกว่าผมจะไม่ไหวแล้วจริงๆ'
และ 'ผมจะมีเซอร์ไพรส์สุดโรแมนติกให้คุณทุกอาทิตย์ อย่างเช่นชวนไปปิกนิก
อย่างปุบปับ ให้ดอกกุหลาบ หรือพาไปเที่ยวปารีส แต่คงไม่ใช่เรื่องพวกนี้จริงๆ
หรอก เพราะตอนนี้พวกมันทำให้คุณประหลาดใจไม่ได้แล้ว'

การคบกับเอเดรียนไม่เหมือนการคบกับคิมิรี แต่ก็นั่นแหละ ฉันเดาว่า
ความสัมพันธ์ต่างกรรมต่างวาระคงไม่มีทางเหมือนกันเปี้ยไปได้ ยังไงเสียพวก
เขาก็เป็นผู้ชายคนละคนกัน ฉันยังคงตื่นขึ้นมาพร้อมกับความเจ็บปวดต่อการ
สูญเสียคิมิรีและความรักของพวกเรา ฉันทรมาณตัวเองที่ฆ่าเขาในไซบีเรียไม่สำเร็จ
และปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระจากสภาพติดใจไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้
หมายความว่าความสิ้นหวังจะทำให้ชีวิตรักของฉันจบลง ฉันใช้เวลาสักพักถึง
จะยอมรับความจริงข้อนี้ได้ การก้าวต่อไปเป็นเรื่องยาก แต่เอเดรียนทำให้ฉัน
มีความสุข และสำหรับตอนนี้เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าฉันอยากให้เขาตีชู้กับคุณพ่อโจรสลัดมาเพียงของ

ฉันเช่นกัน

"เขาเป็นอธิทิพลที่ไม่ดี!"

ฉันประท้วง แม่ฉันทำเสียงขึ้นจมูก

"แต่ไม่คิดว่าเอเดรียนจะมีอิทธิพลอะไรกับเอบบ์มากนักหรอกนะจ๊ะ"

"ไม่ใช่เอเดรียนค่ะ! เอบบ์ต่างหาก ตอนนี้อเดรียนพยายามทำตัวดีอยู่ เอบบ์จะทำให้ทุกอย่างพังหมด" นอกจากเรื่องสูบบุหรี่แล้วเอเดรียนยังสาบานอีกด้วยว่าเขาจะเลิกดื่มเหล้าและสิ่งมอมเมาอื่นในข้อเสนอของเขา ฉันหรือตามองไปยังชายทั้งสองซึ่งอยู่บนอัฒจันทร์ที่อัดแน่นไปด้วยผู้คน พยายามคิดให้ถือว่าพวกเขาคุยหัวขื่อน่าสนใจอะไรกัน "พวกเขาคุยเรื่องอะไรกันหรอกคะ"

"แต่คิดว่านั่นไม่ใช่ปัญหาของลูกในตอนนี้อย่างไรคะ" จากนั้น แสทธาเวย์เป็นคนมีเหตุผลเสมอ "ลูกเลิกกังวลเรื่องพวกเขาและหันมาสนใจเรื่องการทดสอบดีกว่า"

"แต่คิดว่าพวกเขากำลังคุยกันเรื่องหนูไหมคะ"

"โธษ!" แม่ต๋อยฉันที่แขนเบาๆ และฉันก็ลากสายตากลับมามองเธอ "จริงจิงกับเรื่องนี้หน่อย ทำให้สงบ อย่าวอกแวก"

คำพูดของเธอเหมือนกับฉันจินตนาการว่าติมิทรีจะพูดเลย และนั่นก็ทำให้ฉันยิ้มออกมาได้ ฉันไม่ได้โดดเดี่ยวอยู่ตรงนี้สักหน่อย

"ข้าอะไรนั่นหรือ"

เธอถามอย่างระแວดระวัง

"ไม่มีอะไรค่ะ" ฉันตอบพร้อมกับกอดเธอ ตอนแรกเธอตัวแข็ง จากนั้นก็ผ่อนคลายและกอดฉันตอบเล็กน้อยก่อนจะก้าวออกไป "หนูดีใจที่แม่มา"

แม่ของฉันไม่ใช่คนประเภทที่จะแสดงออกถึงความรักอย่างเปิดเผยเกินไปนัก และฉันก็ทำให้เธอตั้งตัวไม่ทัน

"ก็..." เธอกล่าว เห็นชัดว่ากระอักกระอัก "แม่บอกแล้วว่าไม่มีทางพลาดหรอก"

ฉันขำเสียงกลับไปทางอัฒจันทร์

Vampire Academy 5

"แต่เอบบ์นี่สิ หนูไม่แน่ใจสักเท่าไร"

เอ๊ะ...เดี๋ยวนะ จู่ๆ ฉันก็คิดเรื่องพิลึกขึ้นมาได้ ไมสิ ความจริงแล้วก็ไม่พิลึกนักหรอก ไม่ว่าเอบบ์จะมีประวัติคำมีดหรือไม่ เขาก็มีเส้นสาย แถมยังเส้นใหญ่พอที่จะแอบส่งข้อความหาวิกเตอร์ แดชคอฟในคุกได้ เอบบ์คือคนที่ถามหาข้อมูลเกี่ยวกับโรเบิร์ต โครซึ่งป็นน้องชายผู้สามารถใช้ธาตุจิตวิญญาณของวิกเตอร์ให้ฉัน

ตอนที่วิกเตอร์ส่งข้อความตอบกลับมามาว่าเขาไม่มีเหตุผลที่จะต้องช่วยเอบบ์ ฉันก็ไม่คิดจะฟังเอบบ์อีกต่อไปและตั้งใจจะลงมือแหกคุกเสียเอง แต่ตอนนี้...

"โรสแมรี่ แสทธาเวย์!"

อัลเบอร์ทาเรียกชื่อของฉันด้วยเสียงที่ก้องกังวานชัดเจน มันเหมือนทรมบีตเสียงเรียกให้ไปสู่นามรบ แล้วความคิดทั้งหมดเกี่ยวกับเอบบ์ เอเดรียน และแม้กระทั่งดิมิทรีก็หายไปจากสมอง ฉันคิดว่าแม่อาจพรให้ฉันโชคดี แต่ฉันจำคำพูดซัดๆ ไม่ได้ขณะก้าวออกไปหาอัลเบอร์ทาและสนามสอบ อะครินาลิน เล่นพลาซ่าไปทั่วตัว ความสนใจทั้งหมดในตอนนีพุ่งไปยังสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้า บททดสอบที่จะทำให้ฉันกลายเป็นองครักษ์ในที่สุด

บทที่ 2

การทดสอบของฉันผ่านไปแบบไม่รู้ตัว

คุณคงคิดว่าในฐานะที่มันเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการศึกษาของฉันที่โรงเรียนเซนต์ลาลูติเยร์ ฉันคงจะจดจำการทดสอบนี้ได้ครบถ้วนทุกรายละเอียด แต่มันกลับพิสูจน์ความคิดแรกๆ ที่ฉันมี นั่นคือการทดสอบพวกนี้จะเทียบอะไรได้กับสิ่งที่ฉันเคยเผชิญมา การต่อสู้ปลอมๆ จะเทียบกับฝูงสไตรกอยที่บุกเข้ามาในโรงเรียนของพวกเราได้อย่างไร ฉันเคยต้องยืนหยัดต่อสู้กับศัตรูจำนวนนับไม่ถ้วน โดยไม่รู้ว่าพวกคนที่ฉันรักจะอยู่หรือตาย และฉันจะกลัวการแสวงต่อสู้กับครูคนหนึ่งได้ยังไงหลังจากที่ฉันเคยต่อสู้กับดิมิทรีมาแล้ว เขาเก่งกาจสมัยที่เป็นแดมเพียร์และร้ายยิ่งกว่านั้นในสภาพสไตรกอย

ใช่ว่าฉันจะถูกดูแคลนการทดสอบนี้ นี่เป็นของจริง พวกองครักษ์ฝึกหัดสอบตกตลอดเวลา และฉันไม่ยอมเป็นหนึ่งในนั้น ฉันถูกโจมตีจากทุกด้านโดยพวกองครักษ์ที่เคยต่อสู้และปกป้องโมรอยมาตั้งแต่ก่อนที่ฉันจะเกิด สนามสอบนี้ไม่ได้ราบเรียบซึ่งทำให้ทุกอย่างยากยิ่งขึ้นไปอีก พวกเขาตกแต่งสนามด้วยอุปสรรคและอุปสรรคนานาชนิด คานและชั้นบันไดเพื่อทดสอบการทรงตัว รวมทั้งสะพานที่ทำให้ฉันนึกถึงคืนสุดท้ายที่ฉันเห็นดิมิทรีอย่างน่าปวดใจ ฉันผลักเขา

ตกลงไปหลังจากแทงหัวใจเขาด้วยลิมเงิน ลิมที่หลุดออกมาระหว่างที่เขาหล่นลงไปยังแม่น้ำเบื้องล่าง

สะพานในสนามสอบต่างจากสะพานไม้แข็งแรง ที่ฉันกับดิมิทรีเคยต่อสู้กันในไซบีเรียเล็กน้อย เจ้าสะพานนี้แข็งแรง เป็นทางเดินง่อยๆ ซึ่งทำมาจากไม้กระดานและมีราวทำจากเชือกให้ยึดจับ ทุกย่างก้าวทำให้สะพานทั้งสะพานไหวโยกและโยกไหวไปมา แถมรูปบนพื้นก็แสดงให้เห็นตำแหน่งที่เพื่อนร่วมชั้นคนก่อนหน้าค้นพบจุดอ่อนของมัน (ด้วยความช่วย)

การทดสอบที่ฉันได้รับบนสะพานนี้อาจเลวร้ายที่สุด เป้าหมายของฉันก็คือต้องพา 'โมรอย' หนีจากฝูง 'สไตรกอย' ที่กำลังไล่ตามมา โมรอยของฉันรับบทโดยแดเนี่ยล องค์กรฯใหม่ที่มายังโรงเรียนพร้อมกับคนอื่นแทนที่เหล่าองค์กรฯผู้ถูกฆ่าตายในการจู่โจมครั้งก่อน ฉันไม่รู้จักเขาดีนัก แต่สำหรับการทดสอบนี้ เขาทำตัวเป็นคนหัวอ่อน ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และออกจะหวาดกลัวนิดๆ เหมือนโมรอยคนไหนก็ตามที่ฉันอาจจะได้อารักขา

เขาชัดเจนเล็กน้อยตอนที่ต้องก้าวไปบนสะพาน ฉันใช้น้ำเสียงที่ใจเย็นและโน้มหน้าใจที่สุดเพื่อกล่อมให้เขายอมเดินข้างหน้าฉันในที่สุด เห็นชัดว่าพวกเขา กำลังทดสอบทักษะเรื่องคนและทักษะการต่อสู้ไปพร้อมๆ กัน ฉันรู้ว่าพวกองค์กรฯที่เล่นเป็นสไตรกอยกำลังไล่ตามพวกเรามาไม่ไกลนัก

แดเนี่ยลก้าวออกไป ฉันตามติดเป็นเงาโดยยังคงคอยให้กำลังใจเขา ระหว่างที่ประสาทสัมผัสทั้งหมดของฉันกำลังตื่นตัวเต็มที่ สะพานโคลงเคลงอย่างน่าหวาดเสียวบอกให้ฉันรู้ว่าพวกนั้นตามเรามาทันแล้ว ฉันเหลือวมองข้างหลังและเห็นสไตรกอยสามคนกำลังตามหลังพวกเรามา พวกองค์กรฯที่รับบทนี้ตีบทแตกกระจุย พวกเขาเคลื่อนไหวด้วยความคล่องแคล่วว่องไวเหมือนสไตรกอยตัวจริง แล้วพวกเขาก็จะเล่นงานพวกเราถ้าพวกเราไม่รีบเคลื่อนไปข้างหน้า

"คุณทำได้ดีแล้ว" ฉันบอกแดเนี่ยล มันยากที่จะทำน้ำเสียงให้เหมาะสม ถ้ากรีดใส่โมรอย พวกเขาอาจจะช็อก ถ้าอ่อนโยนเกินไป พวกเขาอาจจะเข้าใจว่าไม่มีอะไรร้ายแรง "ฉันว่าคุณวิ่งได้เร็วกว่านี้ พวกเราต้องอยู่ข้างหน้าพวกเขา

และพวกเขา ก็กลับเข้ามาแล้ว ฉันรู้ว่าคุณทำได้ เร็วเข้า"

ฉันคงสอบผ่านในส่วนของการเกลี้ยกล่อมเพราะเขายอมเร่งฝีเท้าขึ้น แม้จะยังไม่เร็วเท่าพวกที่ตามมา แต่ก็ยังเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี

สะพานเหวี่ยงรุนแรงอีกครั้ง แดเนี่ยลร้องออกมาอย่างสมทบบาท เขายืนแข็งที่อยู่กับที่และคว้าเชือกไว้แน่น

ข้างหน้าแดเนี่ยล ฉันเห็นองครักษ์ที่รับบทสไตรกอยอีกคนรออยู่อีกฝั่งของสะพาน ฉันคิดว่าชื่อของเขาคือแรนดัล เขาเป็นครูใหม่อีกคน ฉันกำลังถูกประกบให้อยู่ตรงกลางระหว่างเขากับกลุ่มที่อยู่ข้างหลัง แต่แรนดัลอยู่เฉยๆ รออยู่ตรงไม้กระดานแผ่นแรกของสะพานเพื่อที่เขาจะได้เขายามันและทำให้ยากยิ่งขึ้นสำหรับพวกเรา

"เดินต่อสิ" ฉันคะยั้นคะยอขณะกำลังคิดหนัก "คุณทำได้"

"แต่มีสไตรกอยอยู่ตรงนั้น! พวกเรามาติดกับแล้ว"

แดเนี่ยลร้องออกมา

"ไม่ต้องห่วง ฉันจะจัดการเขาเอง เดินต่อเถอะ"

คราวนี้เสียงของฉันทันที แดเนี่ยลยอมขยับไปข้างหน้าตามคำสั่งของฉัน ช่วงเวลาต่อจากนี้ฉันต้องกะจังหวะให้เหมาะเจาะที่สุด ฉันต้องคอยมองสไตรกอยทั้งสองฝั่งและกระตุ้นให้แดเนี่ยลเดินต่อ โดยทั้งหมดนี้ฉันต้องคอยดูว่าพวกเรายู่ตำแหน่งไหนของสะพานแล้วด้วย เมื่อเข้ามาได้เกือบสามในสี่ส่วนฉันก็กระซิบ

"หมอบลงกับพื้นเดี๋ยวนี้! เร็วเข้า!"

เขาทำตามและหยุดอยู่กับที่ ฉันคุกเข่าลงทันทีโดยยังพูดเสียงเบา

"ฉันจะตะคอกใส่คุณ ไม่ต้องสนใจ" แล้วฉันก็พูดด้วยเสียงที่ดังขึ้นเพื่อให้พวกที่ตามมาได้ยิน "ทำอะไรของคุณนะ พวกเราหยุดไม่ได้นะ!"

แดเนี่ยลไม่ขยับ ฉันพูดด้วยเสียงเบาอีกครั้ง

"ดีค่ะ เห็นจุดที่เชือกเชื่อมต่อกับฐานของรานั้นไหม คว้ามันไว้ จับไว้ให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอย่าปล่อยมือไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เอาเชือกพันมือคุณไว้ก็ได้ถ้าจำเป็น ลงมือเลย!"

เขาทำตาม พวกเราต้องรีบแล้ว และฉันไม่เสียเวลาแม้แต่นิดเดียว

ด้วยการเคลื่อนไหวยรวดเร็วขณะยังคุกเข่าอยู่ ฉันหันหลังกลับและใช้มีดที่ได้มาพร้อมกับลิ้มพินเชือกให้ขาด ขอบคุณพระเจ้าที่มีตมมาก องค์กรที่ที่คุณการทดสอบไม่ได้ทำเล่นๆ มีดเล่มนี้ไม่ได้ทำให้เชือกขาดในทันที แต่ฉันก็สับสนมันได้อย่างรวดเร็วจนพวกสไตรกอยทั้งสองฝั่งไม่ทันได้ตั้งตัว

เชือกขาดผิงออกจากกันขณะที่ฉันกระตุ้นเตือนแดเนียลอีกครั้งว่าให้ยึดจับไว้แน่นๆ สะพานทั้งสองฝั่งเหวี่ยงไปทางด้านข้างของโครงสร้างไม้เพราะน้ำหนักของผู้คนที่ยืนอยู่บนนั้น คือว่าอย่างน้อยสะพานผิงของพวกเรา ก็เหวี่ยงสะนะ

แดเนียลกับฉันเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ส่วนศัตรูที่ไล่ตามพวกเรามาข้างหลังไม่รู้ล่วงหน้า สองคนร่วงลงไปข้างล่าง ในขณะที่อีกคนคว้าจับไม้กระดาน เขาสิ้นใจเล็กน้อยก่อนจะจับไว้ได้อย่างมั่นคง ความสูงจากสะพานถึงพื้นคือหกฟุต แต่พวกเขาบอกฉันให้คิดว่ามันเป็นคือห้าสิบซึ่งเป็นความสูงที่จะฆ่าฉันและแดเนียลได้หากพวกเราตกลงไป

แม้จะไม่น่าเชื่อถือ แต่แดเนียลก็ยังยึดจับเชือกเอาไว้แน่น ฉันก็ห้อยต้องแต่งด้วยเช่นกัน เมื่อเชือกกับไม้กระดานแนบกับด้านข้างของนั่งร้านดีแล้วฉันก็เริ่มไต่มันขึ้นไปเหมือนบันไดลิง มันไม่่ง่ายที่จะปีนข้ามตัวแดเนียล แต่ฉันก็ทำสำเร็จซึ่งทำให้ฉันมีโอกาสบอกให้เขาจับไว้แน่นๆ อีกครั้ง

แรนดัลผู้กำลังรออยู่เบื้องหน้าพวกเรายังไม่ร่วงหล่นไปไหน ตอนที่ฉันตัดเชือก เท้าของเขาเหยียบอยู่บนสะพาน เขาตกใจมากพอที่จะเสียสมดุล แต่เขาทรงตัวได้เร็วและตอนนี้กำลังแกว่งตัวกลับไปกลับมาขณะพยายามปีนกลับขึ้นไปยังพื้นแข็งๆ ข้างบน

เขาอยู่ใกล้พื้นมากกว่าฉัน แต่ฉันคิดว่าขาข้างหนึ่งของเขาและหยุดเขาไว้ได้ จากนั้นฉันก็กระซอกเขาเข้ามาหาตัว

แรนดัลจับสะพานไว้แน่น พวกเราดั้นรนต่อสู้อัน ฉันรู้ว่าฉันอาจจะดึงเขาให้ตกลงไปไม่ได้ แต่ฉันสามารถเขมือบเข้าไปใกล้มากขึ้นทุกที จนในที่สุดฉันก็ปล่อยมีดที่ถืออยู่และหยิบลิ้มออกมาจากเข็มขัด นี่เป็นสิ่งทดสอบการทรงตัวของฉัน

อีกอย่าง ตำแหน่งที่ไม่มั่นคงของแรนดัลทำให้ฉันมองเห็นหัวใจของเขา และฉันก็แทงลงไปตรงนั้น

สำหรับการทดสอบนั้นพวกเราได้รับลื้มปลายหูซึ่งไม่สามารถแทงทะลุผิวหนัง แต่สามารถใช้กดลงไปแรงๆ เพื่อให้คู่ต่อสู้เชื่อว่าพวกเรารู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ การทำมุมของฉันทสมบูรณ์แบบ ทำให้แรนดัลเชื่อว่านี่คือสิ่งที่ทำให้เขาตายได้ เขาจึงปล่อยมือและทิ้งตัวลงจากสะพาน

ที่นั่นงานที่เหลือก็คือเกลี้ยกล่อมให้แดเนี่ยลปีนขึ้นมาข้างบน มันใช้เวลานานมาก แต่ก็นั่นแหละ พฤติกรรมของเขาไม่ต่างอะไรจากโมรอยผู้หวาดกลัวทั่วไป ฉันแค่รู้สึกชอบคุณที่เขาไม่ได้ตัดสินใจว่าโมรอยตัวจริงจะพลาดท่าหลุดมือและร่วงลงไปข้างล่าง

หลังผ่านด่านนั้นมาได้ก็ยังมีอีกหลายด่าน แต่ฉันสู้ต่อไปโดยไม่ลดความเร็วลงหรือแสดงท่าทางอ่อนล้าออกมาให้เห็น ฉันเข้าสู่โหมดต่อสู้อย่างเต็มตัว ประสาทสัมผัสทั้งหมดจ่ออยู่ที่สัญชาตญาณพื้นฐานอันได้แก่ สู้ หลบ ซ่า

ระหว่างที่มุ่งมั่นทำสิ่งเหล่านั้นฉันยังต้องใช้หัวคิดและไม่ตกหลุมพราง ไม่งั้นฉันคงไม่สามารถตอบสนองต่อเรื่องน่าประหลาดใจอย่างสะพานนั้นได้ ฉันตะลุยฝ่าได้หมดทุกด่าน ต่อสู้ไปโดยไม่มีความคิดอื่นใดนอกเหนือจากทำภารกิจข้างหน้าให้สำเร็จ ฉันพยายามไม่คิดว่าครูฝึกพวกนี้คือคนที่ฉันรู้จัก ฉันปฏิบัติต่อพวกเขาเยี่ยงสไตรกอย ไม่อ้อมมือให้เลย

เมื่อการทดสอบจบลงในที่ที่สุดฉันแทบไม่รู้ตัวเลย ฉันแค่ยืนอยู่กลางสนาม โดยไม่มีศัตรูคนไหนเข้ามาจู่โจมอีก ฉันอยู่ตามลำพัง จากนั้นฉันก็ค่อยๆ ตระหนักถึงรายละเอียดที่เกิดขึ้นรอบตัว ผู้คนบนอัฒจันทร์พากันส่งเสียงเชียร์ ครูฝึกสองสามคนพยักหน้าให้กันขณะที่พวกเขาร่วมส่งเสียงเชียร์ด้วย หัวใจของฉันเต้นโครมคราม

ฉันไม่รู้ตัวเลยว่ามันจบลงแล้วจนกระทั่งอัลเบอร์ทาเดินยิ้มกว้างเข้ามากระตุกแขนของฉัน การทดสอบที่ฉันรอคอยมาทั้งชีวิตจบลงเร็วมากราวกับพริบตาเดียว

Vampire Academy 5

"มาเถอะ" เธอกล่าวพร้อมกับโอบไหล่ฉันแล้วพาไปยังประตูทางออก "ไปดื่มน้ำแล้วนั่งพักสักหน่อย"

ฉันเดินตามอัลเบอร์ทาออกจากสนามอย่างงงๆ ผู้คนรอบสนามยังคงส่งเสียงเชียร์และตะโกนเรียกชื่อของฉัน ฉันได้ยินเสียงแว่วมาจากข้างหลังว่าพวกเขาต้องหยุดการทดสอบชั่วคราวเพื่อซ่อมสะพาน เธอนำฉันกลับไปยังพื้นที่รื้อและผลักฉันเบาๆ ให้นั่งลงบนม้านั่ง

ใครคนหนึ่งนั่งลงข้างฉันและยื่นขวดน้ำมาให้ ฉันหันไปมองและเห็นแม่ของฉัน สีหน้าของเธอนั้นเป็นสีหน้าที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน มันคือความภูมิใจล้วนๆ

"แค่นี้เองเหรอคะ"

ฉันเอ่ยถามขึ้นในที่สุด

เธอทำให้ฉันแปลกใจอีกครั้งด้วยเสียงหัวเราะขบขันอย่างแท้จริง

"แค่นี้เองเหรอ" เธอกล่าวซ้ำ "โธส ลูกออกไปตั้งเกือบชั่วโมง ฝ่าด่านแต่ละด่านได้อย่างงดงามและน่าประทับใจ นี่อาจเป็นผลการทดสอบที่ดีที่สุดครั้งหนึ่งที่โรงเรียนนี้เคยเห็นเลยก็ได้"

"จริงเหรอคะ เพราะมันดู..." จะว่าง่ายก็ไม่เชิง "มันผ่านไปอย่างเบลอๆ ก็แค่นั้นแหละคะ"

แม่บีบมือของฉัน

"ลูกเก่งมากจ้ะ แม่ภูมิใจในตัวลูกจริงๆ"

ในตอนนั้นเองฉันตระหนักถึงความจริงทั้งหมดที่เกิดขึ้น และฉันก็รู้สึกว่ารอยยิ้มของฉันเองกำลังคลี่อยู่ที่ริมฝีปาก

"แล้วยังไงต่อคะ"

ฉันถาม

"ลูกก็เป็นองครักษ์ไงล่ะ"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)